

Full diocesà

28 de juny del 2020

p4 — Represa del Sínode Diocesà per l'Esperança

p5 — La diòcesi compta amb un nou diaca camí del sacerdoci

Ajuda la teva parròquia!

Mantenir la parròquia, les seves instal·lacions, temples, rectoria, etc. requereix una administració adequada. Tenir presents les activitats pastorals (catequesi, grups, formació, lúdica, acolliment...) demana també una bona gestió dels recursos.

Així, doncs, les parròquies per a tirar endavant la seva tasca pastoral i mantenir les instal·lacions de manera adequada necessiten un suport econòmic que no pot provenir d'enlloc més que de la contribució econòmica dels fidels.

Sostenir econòmicament la vida pastoral de les parròquies, sufragar el manteniment, a vegades continu especialment en edificis antics, escalfar espais, fer-se càrrec de les despeses de serveis varis... demana la col·laboració constant dels fidels i d'aquells que volen donar suport a la tasca eclesial, siguin o no cristians.

Hi ha moltes tasques que es duen a terme des de les parròquies que requereixen les aportacions de molts per a tirar endavant projectes i possibilitats. Cal, doncs, que ens sentim urgits a col·laborar tant com puguem a ajudar la pròpia parròquia.

La parròquia sempre necessitarà l'ajut dels parroquians. Sempre serà una necessitat insubstituïble. Els parroquians seran tothora el fonament econòmic de la parròquia. Si la comunitat cristiana té qui la sostingui, podrà fer-se càrrec de les despeses. Si ningú no s'hi fa, si ningú no respon a les seves demandes, difícilment tirarà endavant.

Ajuda la teva parròquia!

Ho pots fer fàcilment a través de:
www.parroquies.bisbatvic.org

«Si hem mort amb Crist, creiem que també viurem amb ell»

Diumenge XIII durant l'any / Cicle A

Lectura del segon llibre dels Reis

Un dia Eliseu passava per Sunam. Hi havia allà una dona benestant que l'obligà a quedar-se a menjar a casa seva. Des d'aquell dia, cada vegada que Eliseu hi passava, s'hi quedava a menjar. Llavors ella digué al seu marit: «Etic convençuda que l'home de Déu que passa sempre per casa nostra és un sant. Fem-li una petita habitació d'obra a la terrassa, posem-hi un llit, una taula, una cadira i un llum, i cada vegada que vingui podrà retirar-se allà.» El dia que Eliseu hi anà, es retirà en aquella habitació i s'hi quedà a dormir. Llavors Eliseu digué a Guihezi, el seu criat: «Què podem fer per aquesta sunamita?» Guihezi li respongué: «Mira, no té fills, i el seu marit ja és gran.» Eliseu li va dir: «Crida-la.» Guihezi la cridà, i ella es presentà i es quedà a l'entrada de l'habitació. Eliseu li digué: «L'any que ve, per aquest temps, amanyagaràs un fill.»

(4,8-11.14-16a)

Salm responsorial

Senyor, cantaré tota la vida els vostres favors.
(Salm 88)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, tots els qui hem estat batejats en Jesucrist, hem estat submergits en la seva mort. Pel baptisme hem estat sepultats amb ell en la mort, perquè, tal com Crist, gràcies al poder admirable del Pare, va ser ressuscitat d'entre els morts, també nosaltres emprenguem una nova vida. I si hem mort amb Crist, creiem que també viurem amb ell. I sabem que Crist, un cop ressuscitat d'entre els morts, ja no mor més, la mort ja no té cap poder sobre ell. Quan ell morí, morí al pecat una vegada per sempre, però ara que viu, viu per a Déu. Igualment vosaltres, penseu que sou morts pel que fa al pecat, però viviu per a Déu en Jesucrist.

(6,3-4.8-11)

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús digué als seus apòstols: «Qui estima el pare o la mare més que a mi, no és bo per venir amb mi. Qui estima els fills o les filles més que a mi, no és bo per venir amb mi. Qui no pren la seva creu i m'acompanya, no és bo per venir amb mi. Els qui vulguin guardar la vida en

poder seu, la perdran, però els qui per causa meva l'hauran perduda, la retrobaran. Qui us acull a vosaltres, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, acull el qui m'ha enviat. Qui acull un profeta perquè és profeta, tindrà la recompensa dels profetes, qui acull un just perquè és just, tindrà la recompensa dels justos, i tothom qui doni un vas d'aigua fresca a un d'aquests petits, només perquè és el meu deixeble, us ho dic amb tota veritat, no quedarà sense recompensa.»
(10,37-42)

«Tothom qui doni un vas d'aigua fresca a un d'aquests petits, només perquè és el meu deixeble, us ho dic amb tota veritat, no quedarà sense recompensa»

Déu, fonament de tot el que fem

Joan Mir Tubau, prev.

Quan s'està habituat a viure en un context on el benestar, l'oci, els diners, el consumisme, la diversió, l'afany de tenir, etc., són presentats com a mitjans preferencials per a assolir una vida feliç i on, per contra, es parla ben poc de solidaritat interhumana, no és estrany que certes paraules de Jesús desconcertin. Estimar-lo a ell més que al pare i la mare i els fills i les filles, prendre la creu i acompanyar-lo, perdre la vida per ell... són propostes que vénen a repèl. I, sovint, no sol agradar sentir un evangeli que demana de canviar l'escala de valors que ja es té per mà. Agradeix més terrejar, practicar el famós *carpe diem*.

Però el cor de les persones és capaç de volar més enlaire, d'albirar horitzons més nobles, i val la pena d'explorar-los. Jesús no parla per a herois, sinó per a tothom. A tots se'ns pot demanar que siguem valents i que prenguem opcions arriscades, exigents, a contracorrent. Al cap i a la fi, si estimem Déu per damunt de tot, sabrem estimar també els pares, els fills, gosarem prendre la creu, donar la vida, perquè Déu serà el fonament i l'inspirador de tot el que fem.

En la segona part de l'evangeli, Jesús recorda als seus deixebles la cara amable de la missió. Hi haurà també satisfaccions: trobaran qui els acollirà. Encara que sigui amb gestos senzills, insignificants, com donar-los un vas d'aigua fresca. L'acolliment és un signe d'amor veritable, és la caritat en acte. Practicar-lo és acollir Déu mateix, «és la recompensa dels justos».

La imatge

Què podríem anteposar al seguiment de Jesús? La teoria és clara: pare o mare, fills o filles... ningú! Acompanyar-lo amb la creu serà decisiu per al deixeble, com Simó de Cirene, que portà la creu de Jesús fins al Calvari.

Qui perdi la vida per causa de Jesús, la retrobarà. Perquè de tot allò que haurà perdut en el seguiment en rebrà una recompensa, que no pot ser més que divina.

Simón el Cirineu (1700). Francisco Ruiz Gijón

Agenda

Lit. hores: Setmana I

29 dilluns

—Sant Pere i Sant Pau, apòstols
—Santa Beneïda
Ac 12,1-11/Salm 33/2Tm 4,6-8.17-18/Mt 16,13-19

30 dimarts

—Sant Marçal
Am 3,1-8; 4,11-12/Salm 5/
Mt 8,23-27

1 dimecres

—Sant Aaron
Comença juliol, consagrat a la Preciosíssima Sang de N.S.J.C.
Am 5,14-15.21-24/Salm 49/
Mt 8,28-34

2 dijous

—Sts. Procés i Martirià
—Sts. Bernardí Realino i Francesc de Régis
Am 7,10-17/Salm 18/Mt 9,1-8

3 divendres

—Sant Tomàs Apòstol
—Sant Lleó II
Ef 2,19-22/Salm 116/Jn 20,24-29

4 dissabte

—Santa Isabel de Portugal
—Sant Laureà
Am 9,11-15/Salm 84/Mt 9,14-17

5 diumenge XIV de durant l'any / Cicle A

—Sant Miquel dels Sants
Jornada de responsabilitat en el trànsit
Za 9,9-10/Salm 144/Rm 8,9.11-13/
Mt 11,25-30

El Sínode per l'Esperança és viu

Redacció

«El Sínode per l'Esperança és viu»: aquest és el missatge que el bisbe Romà adreça a tots els rectors i membres dels grups sinodals després d'un temps de confinament per la pandèmia, en què moltes activitats s'han vist interrompudes a causa de la impossibilitat de trobar-se físicament. Amb tot, aquesta situació ha estat font de moltes experiències personals i comunitàries, sofriments, angoixes, incerteses però també descobertes, retrobaments, vivències solidàries, fraterne i d'esperança.

Moltes reflexions i pregàries han estat presents durant aquest temps, i totes elles enriqueixen el discerniment que cerca el Sínode Diocesà. El Sínode per l'Esperança és viu, continuem caminant junts, adaptant-nos a la situació que ens toca de viure en aquest moment, perquè el Senyor «és el nostre Déu, i nosaltres som el poble que ell pastura, el ramat que ell mateix guia» (Sl 95).

Certament, el calendari s'ha vist alterat i es modificarà segons les possibilitats que es vegin en cada moment; el Sínode Diocesà es va adaptant a les circumstàncies presents. El temps està en mans de Déu.

Però la proposta és continuar, recomençar el contacte entre els membres dels grups sinodals, segons les disponibilitats de cada grup.

Nous reptes es presenten en aquesta situació viscuda; el discerniment en l'escolta de l'Esperit Sant que vivim en aquest caminar junts té més sentit que mai.

Per a avançar en el camí sinodal i continuar amb l'actitud de pregària i discerniment que li és propi, s'aniran enviant materials que ajudin a viure i mantenir encès el propòsit dels grups sinodals. Amb motiu de la Pentecosta, es va fer arribar un vídeo per a pregar amb la Paraula de Déu, una *lectio divina* sobre un text de l'evangelí de Joan (disponible al canal de YouTube del bisbat de Vic, juntament amb el missatge del dia 21 de març).

Ben cert que durant l'estiu, en el temps de vacances, és més complicat coincidir, però també és cert que és un temps propici per a poder avançar en la reflexió reposada, sobretot després de totes les coses ocorregudes en aquests últims mesos. Tal experiència ens pot ajudar a enriquir el discerniment en l'etapa del camí sinodal que, providencialment, ens ocupa: «Persona i societat».

Continuem junts el camí que hem començat com a comunitat eclesial en comunió. Ara, més que mai, el Sínode per l'Esperança constitueix una ocasió única, un temps de gràcia per a discernir, escoltant l'Esperit Sant, els reptes pastorals que es presenten avui a la nostra Església.

El calendari s'ha vist alterat
i es modificarà segons les
possibilitats que es vegin en
cada moment

«La celebració de l'ordenació és una llum entre tanta foscor que ha viscut Igualada»

El jove igualadí Lluís Vidal rep l'ordenació diaconal a Santa Maria

«Suposo que mai hauria imaginat que la meva ordenació diaconal seria en un context tan estrany com el que ens ha tocat de viure a tots. Els últims mesos han estat un temps de prova, un temps dur que ha portat molt sofriment i dolor a moltes persones, en especial aquí a Igualada, on l'epidèmia s'ha acarnissat més. Però enmig de tanta foscor hi ha hagut moltes llums, i la celebració d'avui n'és una. Llums que ens mostren com Déu continua actuant d'una forma silenciosa i discreta però al mateix temps d'una forma real i eficaç», van ser paraules dites pel nou diaca igualadí, Mn. Lluís Vidal, en acabar la celebració en què va ser ordenat, diumenge, a la basílica de Santa Maria de mans del bisbe Romà.

I així va ser, malgrat les limitacions d'aforament i l'obligada distància de seguretat, la celebració fou joiosa, amb la presència de familiars i amics del jove igualadí de vint-i-sis anys i de molts feligresos que van seguir els ritus propis de l'ordenació: l'elecció del candidat, les promeses del nou diaca, el cant de les lletanies, la imposició de les mans, la pregària d'ordenació, la imposició de la dalmàtica, el lliurament de l'Evangelí i l'òscul de pau.

En la seva homília, el bisbe Romà va dir que en Lluís «és un home jove, amb el seu bagatge, amb la seva família, escola, associacions... I amb aquesta fe en el seu cor, que ha anat

creixent al llarg de la vida. Ell va sentir com el Senyor el cridava a ser sacerdot al servei de l'Església i de la humanitat, i va acollir aquesta crida». El pastor diocesà va demanar a en Lluís ser evangelitzador i li digué: «no t'avergonyissis mai de l'Evangelí de Crist». Finalment, Romà Casanova va lamentar l'escassetat de vocacions i afirmà que «el Senyor segueix cridant i molts fan el sord o, com a mínim, tanquen el cor a dir que sí».

A l'altar, una trentena de sacerdots i diaques van fer costat al nou ministre de l'Església. També s'hi van fer presents molts companys del Seminari Interdiocesà. En els agraïments, Lluís Vidal va posar l'accent en la seva experiència com a escolta: «gràcies a Scouts d'Europa, per l'experiència d'una fe viscuda amb alegria i naturalitat. Per totes les fantàstiques aventures que hem viscut junts i que espero podem continuar vivint. Gràcies per ensenyar-me el valor del servei, que és tan important per al ministeri del diaconat. Com diu la nostra partida Rover: "Un Rover-scout que no ha donat tot, no ha donat res"».

Al final el bisbe de Vic va tornar a fer referència a l'epidèmia: «felicitó la ciutat d'Igualada, que ha viscut una situació tan difícil, i, per tant, també és un goig poder celebrar aquí aquesta ordenació de diaca. També us ho mereixíeu».

La parròquia necessita la teva col·laboració

Pere Oliva i March, prev.

Tal com diuen els bisbes de la Tarraconense en el Directori de la Parròquia (2001), «la parròquia s'ha d'entendre en referència a l'Església diocesana que és la unitat eclesial completa», tal com ho menciona el Dret Canònic, «una determinada comunitat de fidels constituïda d'una manera

estable en l'Església particular, la cura pastoral de la qual, sota l'autoritat del bisbe diocesà, és encomanada a un rector, com el seu pastor propi». Així, doncs, la parròquia és on habitualment la fe és anunciada, alimentada i formada; s'hi celebra el misteri de Crist i es practica la caritat.

La parròquia et necessita

Com a parroquians, fidels i cristians/es no podem restar indiferents a la crida que ens fa constantment l'Església a participar activament en la tasca pastoral, aportant els dons i carismes rebuts en bé de tots en àrees diverses.

- Potser donar un cop de mà en l'àmbit catequètic
- Essent col·laborador/a com a lector/a de la Paraula de Déu
- Ajudant en l'àmbit caritatiu (ajuda alimentària, reforç escolar, visita als malalts...)
- Acompanyant persones grans o ancianes
- Acompanyant infants, adolescents i joves
- Auxiliant en les celebracions (cant, monicions, serveis puntuals...)
- Ornamentació floral, neteja de l'església, dels espais parroquials,
- Assistent en l'economia, el despatx, feina d'arxiu...

—Fent-se càrrec de l'acolliment, evangelització en la vida de poble, barri...

—Oferir opinions i punts de vista al rector i al consell, de cara a la bona marxa de la comunitat cristiana

Com puc col·laborar econòmicament?

—El diumenge quan ve el moment de l'ofrena a la missa, realitzant la meua contribució monetària.

—Fent aportacions econòmiques en mà al mateix rector, en determinats moments de l'any.

—Domiciliant al propi compte corrent o llibreta, unes aportacions periòdiques segons les meves possibilitats.

—Mitjançant els nous portals digitals (explicats a la portada).

—El Govern ha augmentat les desgravacions a l'IRPF dels donatius que es fan a la teua Parròquia, amb unes deduccions de fins al 80 % per a imports inferiors als 150 €, i un 40 % a partir d'aquesta quantitat.

Les funcions de la parròquia

És en la parròquia i des de la parròquia on l'Església duu a terme la seva funció evangelitzadora i missionera. I quins factors la configuren i defineixen les seves funcions?

Primer de tot, l'element territorial. Això fa que la parròquia s'encarni en la problemàtica concreta de les persones. I caldrà veure com s'articula en els nostres temps, amb penúria d'agents pastorals, la vida de les comunitats cristianes. Especialment quan un rector ho és de diverses parròquies, es fa necessària la col·laboració responsable dels laics en la marxa de la vida litúrgica, catequètica, caritativa i missionera.

Segon: la vinculació amb l'arxiprestat i la diòcesi. «Cap parròquia no és ni ha de sentir-se autosuficient.» La parròquia ha d'enriquir la vida arxiprestal i vinculada als organismes diocesans; ha de revertir tota la seva tasca evangelitzadora en bé la vida de la diòcesi.

Un cop ens fem càrrec d'aquesta articulació orgànica de la vida parroquial, entenem millor tot el que representa la seva tasca ingent en el marc que la defineix. Per això ens recorden els bisbes de Catalunya (2001): «el terme parròquia serveix per a designar realitats tan diverses com la petita parròquia rural i la d'una gran ciutat», també apunta que «es donen diferents sensibilitats en funció de moltes circumstàncies, tant territorials com personals».

I en aquells moments, ja apunten els bisbes, noves formes de viure les relacions personals, fent-se càrrec de la mobilitat interdiocesana, l'anonimat i la necessitat d'acolliment que ha de caracteritzar tota parròquia, així com la voluntat de reunir totes les diversitats humanes amb una obertura que freni

tot allò que signifiqui tancament sobre si mateixa. Cal apuntar que en aquells moments no es tenia present la diversitat geogràfica ni les migracions, avui en dia tan significatives a la nostra diòcesi i en general a tot Catalunya.

Els Consells de la Parròquia

En aquest context que ens dibuixen avui en dia les parròquies, cal no oblidar el paper fonamental que hi juguen els organismes de corresponsabilitat: el Consell Pastoral Parroquial i el Consell per als Assumptes Econòmics.

El primer, que ha de ser estable, representatiu i consultiu; treballa pel bé de la parròquia. El rector el reuneix per assessorar-se, demanar parer dels consellers; servint així tots plegats la comunió eclesial. Sense oblidar el caràcter pastoral que ha d'orientar-lo.

El segon, constituït per un petit grup de laics amb el rector, vetllarà per l'administració i conservació dels béns de la parròquia, tenint cura del patrimoni artístic i cultural, en coordinació amb els organismes diocesans pertinents.

Aquest treball corresponsablement actiu afavorirà no solament la participació, sinó també la valoració de tots plegats per a la bona gestió econòmica de la parròquia.

La Pel·lícula

Será tu tierra

Dirigida per Llorenç Soler

Espanya, 1966. Documental

Penjada fa uns dies al Youtube, és un interessant retrat sociològic d'una època. Fou un encàrrec del Patronato Municipal de la Vivienda que havia de lloar la política d'habitatge social de l'ajuntament, va ser projectada en sessió privada a l'alcalde Porcioles i no va ser acceptada, s'hi va afegir un nou final, més feliç i esperançador, però tot i això mai no es va presentar públicament i passà a ser coneguda com la «pel·lícula que nunca existió».

El documental mostra la Barcelona de 1965: una part de la ciutat és moderna, neta i activa, però una altra, més fosca i invisible, té bosses de pobresa i misèria com el barrii, les platges del Somorrostro i les barraques, etc. Després d'un repàs exhaustiu per l'altra Barcelona la pel·lícula acaba mostrant el desplegament de creació d'habitatge social.

Ja som a l'estiu

Romà Casanova, bisbe de Vic

Encara que no ho sembli, ja som a l'estiu. La situació sanitària que estem vivint no ens permet quasi ni saber en quin temps som. Hi ha tantes coses diferents, que ens costa de situar-nos: l'escola dels més petits de casa, les celebracions religioses familiars, els projectes de vacances i, àdhuc, l'oratge que tenim, més semblant a la tardor que no pas a la fi de la primavera o al principi de l'estiu. Tot plegat ens costa, però per les dates del calendari ja som a l'estiu. I els cristians, què hem de fer en aquest estiu tan diferent? Evidentment, viure'l com un temps de gràcia de Déu. Aquest temps ja no tornarà; per això l'hem de viure amb intensitat per a glòria de Déu i per al bé dels germans.

Prudència i vigilància en el tema sanitari, tant per al nostre bé, com per al bé dels altres

Una primera actitud és la de la prudència i vigilància en el tema sanitari, tant per al nostre bé com per al bé dels altres. Prudència, vigilància i seny, combinats amb la necessitat de viure i d'estimar. La vida sempre porta en si mateixa el risc i el servei generós. Haurem de combinar tots aquests elements, i això no és pas una qüestió fàcil. Cadascú ha de trobar la seva mesura i ha de respectar els altres sempre.

Un altre consell és retornar a les celebracions als nostres temples. Durant el temps de confinament s'ha afavorit, amb gran esforç i dedicació, que les celebracions poguessin arribar a les llars, convertint les nostres famílies en Església domèstica, lloc de pregària i de testimoniatge. Això ha estat una cosa molt bona, però hem de vèncer l'engany fàcil de pensar que és més còmode seguir les celebracions des de casa. És clar que les persones que per edat o malaltia no poden anar a la celebració presencial en els temples tenen, en les celebracions pels diferents mitjans de comunicació, una gran eina per a santificar el dia; però res no pot substituir la celebració de la missa amb la comunitat cristiana per als qui poden assistir-hi. Comprenc que, en aquest temps de prudència que se'ns demana, alguns encara no veuen oportú d'anar-hi. Però hem de caminar vers la participació presencial.

La caritat de la visita als familiars més grans i als malalts, en els moments oportuns, ha de formar part de la vida del cristià durant l'estiu. Que la gent gran no estigui sola. I, juntament amb la caritat, també la necessitat de formació. Des de la comissió del Sínode Diocesà s'oferiran materials diversos assequibles a tothom per a aprofundir en els temes sinodals. Fareu bé d'acollir-los i de compartir-los amb altres.

